

1.

Časopis pro příznivce asistenčních psů

Helppsík

Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené Vám přináší první číslo časopisu Helppsík, abyste se dozvěděli o tom, jak vnímají dění v Helppes naši klienti a spolupracovníci. Měl by to být časopis pro pobavení a občas i pro poučení. Svě články a postřehy prosím, zasílejte na adresu kacka@helppes.cz.

Jak to všechno začalo.

Dávno a dávno, v dobách, kdy mnozí z Vás ještě ani nebyli na světě, jedna moc šikovná malá holčička tahala po Vinohradech na vodítku kocoura Fisibulise a cvičila ho jako pejska. Ten mourovatý pacholek, ale neměl pro výcvik pochopení a tak nakonec maminka malé Zuzanky souhlasila s pořízením opravdového pejska. Tím, se k hrůze celých Vinohrad stal německý ovčák Teddy a jak rostl, rostl i strach okolí. Byl to velmi statný a seběvědomý pejsek. Když už začal všem přerůstat přes hlavu, maminka rozhodla: „Když jsi chtěla psa, budeš chodit na cvičák“ A tak se také stalo. Výcvik psů Zuzance učaroval a tak naučila Teddouška spoustu věcí. Dokonce s ním startovala v roce 1978 na Mistrovství mládeže. Jak to ale souvisí s výcvikem psů pro handicapované? Zuzčina babička byla upoutána na invalidní vozík. Protože služební výcvik byl Zuzaně málo (a že nebo byla prostě líná), naučila svého psa, aby babičce otevíral dveře a aportoval různé předměty. A možná právě tehdy se začal v hlavně malé Zuzanky rodit Helppes. A zde je důkaz - Zuzanina babička -

paní Marie Janečková.

a německý ovčák Teddy

2.

Co plánuje Helppes:

Super den v Helppes – podruhé – 17.9.2005

Ukázka výcviku – Toulcův dvůr – 1.10.2005

Ukázky výcviku na Žofině ve dnech 4. až 6. 10.2005 – Domov 90

ZOP – zkoušky základní ovladatelnosti psa – začátek listopadu

Canisterapeutické zkoušky - konec listopadu

Mikulášská besídka pro všechny hodné pejsky – 10.12.2005

Povídka ze života jedné naší vychovatelky:

Cesta za poznáním

Po výstupu z autobusu velmi rychle zjistila kam jdeme a tak skrz louku zamířila ke dveřím, kde ji pani otevřela dřív, než jsem stihla dojít. Chtěla okamžitě pochvalu, na kterou si počkala a pak vyrazila po schodech najít to patro, ve kterém už byla a tak jsme se honily po 6ti patrech, až jsem ji našla, chňapla a výtahem sjeli tam, kde jsem nechala odloženého psa.

Hurá byt. Já odskočila na WC a milá Jesika se vydala do bytu. Po malé chvilce slyším nějaký divný zvuk plastu a to tlumený. Zrovna nemohu z oné místnosti vyběhnout a tak již po malé chvilce a vícero zvucích vážně vyběhám a zjišťuji, že ji zachutnal dálkový ovladač na televizi. Současně došlapávám na bryle, které jsem položila na jídelním stole. Zjišťuji, že není čím ovládnout televizi a tak jdu spát.

2. den Venku procvičujeme poslušnost a obraty na místě. Několikrát jsme vyzkoušely přivolání a za vše jsme se odměnily piškotky. Po návratu zalehávám a zkouším reakci na budík. Po několikátém zopakování jí dávám pauzu a 10 minut odpočívám. Vstanu a v druhém pokoji je rozseto tisíce kousků barevné gumy a opodál leží Jesika se zbytečkem pískací činky. Po sprd'anovi jí nandávám náhubek a jdu se najíst. Příliš dlouhé ticho. Jdu se podívat po psech. Můj údív spočinul na prokousaném košíku, ze kterého na mě čouhá Jesí tlama. Už zuřím. OK zavírám čubu do přepravky a odcházím ke kámošce na kafe. Ani ne po dvou hodinách mi zvoní mobil a ozývá se paní z družstva, že to není možné, co se mi to v bytě děje. Dozvídám se o neuvěřitelném vytí. Dobíhám domů a cestou zpět ji vyvenčím. Pokládá se pod stůl a během debaty vrství na zem kousičky dekoračního ubrusu. Dostává přes hubu, platím ubrus a odcházíme...

3.den Z rána trénujeme budík a pak venku poslušnost. Po snídání jedeme na výlet a nastává problém ve vlaku s paní průvodčí ohledně psů. Za asistenčního psa se přece platí přepravné a jak to, že to zvíře nemá náhubek. Chce se mi říct: „Protože si ho včera sežral !!!“ Ale ovládám se, vše vysvětluji a předkládám jeden placený lístek druhý a druhý zakoupený pro ZTP/P. Znovu vysvětluji, že první pes

3.

je na to přepravné a druhý, že je můj průvodce. Paní to asi ještě docela nepochopila, ale to nevadí my vystupujeme. Příroda, klid, čistý vzduch voda = pohoda. Při zpáteční cestě si průvodčí ani nevšiml, že nějaké psy mám a to jeden z nich vypadá jako malé tele (telátko).

4.den Ba'oh se všim zůstal přes noc na křesle a mobily s lupou na stole u zdi. Jen marně jsem hledala lupu, která uvízla v zoubkách Jesiky a do které už nikdy baterky nedám. Ale používat se dá.

Co už umím:

Dokonale používat své tesáky

Budit při zvuku budíku

Upozornit na cizí osobu za dveřmi

Štípat, skákat a velmi dobře se trefovat do určitých částí těla jako jsou stehna, prsa apod.

Plašit holuby a další ptactvo

Označit chodník

Finanční ztráty:

dálkový ovladač 550,- Kč

dekorační ubrus 130,- Kč

drobnosti 300,- Kč

Celkový souhrn – MOC,MOC ŠIKOVNÁ!!!

A ještě jedna krat'ouunká – od naší vychovatelky

Venčení při světle lampy

Je kolem půlnoci a já se zbytky svého zraku jdu v pyžamu venčit naposledy štěně fenky labradorského retrievera. Seběhneme schodiště a já odemykám dveře neospalé a nabuzené fenečce, která se těší, že budeme venku alespoň hodinku. Hurá trávník a co to tam létá kolem toho světla. Jo to je ta pravá noční zábava a začíná honění nočního hmyzu. Skáče metr vysoko, lítá jako dravec kolem a chytá můry. Baví se opravdu dobře. Usuzuji, že jí schází proteiny. Pokud se někdo koukal z okna, tak si asi říkal: „Co to tam ten blázen mává s tím psem kolem lampy.“ No a tak po nočním zákusku a dobrých 30ti minutách ji náročně odháním ze hry a táhnu ji dál na trávníky, aby se vyvenčila. Tak nám to venčení zabralo víc než ¾ hodinky. Po návratu zapadám do peřin se zmrzlýma nohama, protože mě opustila síla na další komunikaci s „vořechem retriřím“

4.

Sedmnáctiletá slečna Petra Zelenková – nevidomá čekatelka na vodící fenku zlatého retrievera Bellu, nám napsala své dojmy ze závodu vodících psů, jako nádhernou báseň.

Závodní sobota 25.7.2005 v centru Helpes

Helpes vodící psy cvičí,

pro mě fenku také učí.

Pětadvacátého pořádali prvně závody,

byli tam psi a jejich psovodi.

Paní Kateřina u mimosoutěže

podávala soutěžícím různé sklenice.

Mimosoutěžícím úkolem bylo,

poznat, co je v nádobách připraveno.

Soutěžící mohl použít smysly všechny,

jen ne zrak, to by bylo podvádění

a to je u Helppsa zakázaný!

V nádobách byly například tyto věci

a málokdo je poznal všechny;

ryže mouka hladká,

čočka a lentilka sladká,

obyčejná hořčice,

také jedna krabice.

A v ní pavouk, neživý

naštěstí jen gumový.

U předposlední sklenice,

zapatlala jsem se nejvíce,

sladký kečup uvnitř byl,

celou ruku mi zašpínal.

To poslední lahůdka byla,

u ní jsem se napálila.

Rukou od kečupu jsem si sáhla do sklenice,

ve které bylo peří ze slepice.

Jelikož jsem na ruce ten kečup měla,

peříčka mi hmyz připomněla.

Vidící klapky dostali,

aby si to také zkusili.

Mamka si to nezkusila,

do soutěže se nepřihlásila.

5.

Mini lentilky jsme dostali,
že jsme tuto soutěž absolvovali.
Potom velký závod byl,
ten se body hodnotil.
Závodící projít trasu musel,
pes ho okolo překážek vyvést měl,
za nimi šel pan odborný rozhodčí,
který strhával body, jak mu síly stačí..
I já si s Bellou trasu také zkusila,
mimo soutěž jsem závodila
a na konci s devadesáti body,
vyvázla jsem bez nehody.
Paní Daušová mě překvapila,
tím, že mou chůzi ocenila.
S prázdnou jsem domů nešla,
mnoho cen jsem dostala,
teflonovou pánvičku
a s vodítkem taštičku,
v taštičce ještě papání,
pro Bellu, co má nadání.
A spoustu dalších, krásných cen,
nevzpomínám si teď na ně jen.
Nesmím však zapomenout
na diplom a medaili účastnickou.
Paní Jana občerstvení měla na starost,
soutěžícím dávala medovník s čajem,
prodávala tomu, kdo byl host.
Párek v rohlíku všem prodávala,
nikomu ho zdarma nedávala.
Limonádu krepovou,
perlivou vodu studenou,
paní Jana prodávala všem,
závodníkům i hostům jen.
Paní Soňa živou překážkou byla,
na trase, kde jsem závodila.
Kiki pouze za mnou šla
a trochu mi radila.

6.

HOMO KYNOLOGICUS - povídka

(popis, výskyt, způsob života, etologie, potrava, rozmnožování a pohlavní dimorfismus)

Homo kynologicus, čili člověk - kynolog, je poměrně hojným poddruhem člověka moudrého (Homo sapiens). Popis: Morfologické rozdíly mezi člověkem moudrým a kynologem jsou nepatrné. Výrazné odlišnosti zaznamenáme pouze v oblečení. Kynolog se nejčastěji vyskytuje v riflích, šustákové soupravě, maskáčích, kraťasech a botaskách, ve společenském oděvu jen velmi sporadicky (např. na výstavách). Oblečení bývá obaleno odumřelými chlupy a bahnem. Výskyt: Zatímco Homo sapiens je takřka kosmopolit (tj. vyskytuje se hojně po celém světě), s kynologem se setkáme na výstavách, svodech, bonitacích, závodech, agility, kynologických cvičištích, stříhačských soutěžích a v přírodě. Kynologové žijí ve smečkách. Etologie (chování): Kynologové jsou družní, hovorní (pokud se hovor týká psů), mají smysl pro humor a nebývají přemrštěně čistotní. K ostatním lidem se chovají nevšímavě, ale v případě verbálního nebo dokonce fyzického napadení okamžitě tvrdě zakročí. Zatvrzelému a agresivnímu odpůrci kynologie může být rozzuřený kynolog velmi nebezpečný, zejména je-li podpořen smečkou jedinců svého druhu, případně druhu Canis familiaris (pes domácí). K příslušníkům vlastního druhu jsou kynologové velmi přátelští, ochotně se podělí o potravu, nikoliv však o tituly na výstavě. Ve výstavním kruhu nebo v různých soutěžích se z kynologů stávají rivalové, kteří dovedou bojovat velmi tvrdě a ne vždy čestně. Třebaže jsou kynologové v jádru dobrosrdční, nic je nepotěší tolik, jako když si konkurence koupí psa, kterému nenaroste zub. Kynologové rádi fotografují. Důvodem je potřeba zdokumentovat krásu, případně výkon svých psů. Psy fotografují převážně ve výstavním postoji, visící na rukávu, případně obklopené získanými poháry. Často fotografují i psy svých soupeřů. Snímek cizího exteriérově kvalitnějšího psa je pak příčinou kynologových depresí. Způsob života: Kynologové nejraději obývají osamoceně stojící objekty s velkým pozemkem. Mnoho kynologů je však vzhledem ke svým finančním možnostem nuceno žít i v oblastech hustě osídlených druhem Homo sapiens. Takoví kynologové jsou zpravidla nešťastní a frustrovaní, neboť okolní prostředí je omezuje v jejich přirozených potřebách, mezi něž patří např. život ve smečce, značkování teritoria a volný pohyb. Držení kynologů ve městech a na sídlištích lze bez nadsázky definovat jako týrání. Obytné prostory kynologů se vyznačují charakteristickými rysy. Koberce (pokud se vyskytují), bývají skvrnitě a nábytek je ohlodán, stejně jako dveře. Výška okusu odpovídá kohoutkové výšce chovaného plemene, stejně jako velikost stop na ložním prádle. Na zdech se hojně nacházejí krátery Ngorongoro. Veškeré bytové textilie jsou pokryty dlouhou, případně

7.

krátkou srstí. Jen výjimečně jsou bezsrsté, propadl-li kynolog kouzlu naháčů, pudlů, nebo jiných nelínajících plemen. Navštíví-li kynologa průměrný příslušník druhu Homo sapiens, je šokován, uslintán, umazán a ochlupen. Jen obtížně si hledá místo na slunci, nebo lépe řečeno na sedací soupravě. Ve všech obytných prostorech se hojně vyskytují pískací hamburgery, míčky, gumové slepice a kosti z buvolí kůže v různém stadiu rozžvýkanosti. Koupelna kynologa je zavalena lahvičkami se šampony, kondicionery, balzámy, prostředky na růst srsti, proti lámavosti, proti statické elektřině, proti blechám, pro lesk srsti, na čištění očí, uší, zubů, na odstranění zacuchanin a na zvýraznění barev srsti, případně na odstranění nežádoucího barevného nádechu srsti. Hygienické prostředky samotného kynologa se omezují na mýdlo s jelenem a kartáček na zuby. Pokud k obydlí kynologa patří pozemek, nese i on charakteristické rysy. Kolem řádného oplocení vedou bahnitě stezky, na pozemku se nevyskytuje žádná živá drůbež a žádné záhony. Samotnou kapitolou je dopravní prostředek kynologa, jeho osobní vůz. Obvykle bývá z pochopitelných důvodů typu kombi a v nákladovém prostoru se povalují vodítka, košíky, pešky či různé postroje. Auto je zřídka umyto a jeho blatníky jsou často to jediné, co v blízkosti kynologa a jeho smečky dokázalo bez úhony vykvést. Na zadním skle nacházíme pak obvykle samolepku s rodinným miláčkem, takže před výstavou si stačí projít parkoviště a máme zhruba představu o zastoupení jednotlivých plemen. Automobilu nevěnuje kynolog žádnou zvláštní pozornost, protože pro něj neznamena skutečně nic jiného než dopravní prostředek. Potrava: Kynologové se zřídka vyskytují v místě svého trvalého bydliště, a tak se obvykle živí potravou dostupnou na kynologických akcích. Nejčastěji to jsou pikadory, bramboráky, langoše, kuřecí stehna, klobásy, zmrzlina a pivo. Ani doma nevěnují přípravě vlastní potrawy zvláštní pozornost, zohledňují zejména finanční a časovou nenáročnost pokrmů. Rozmnožování a pohlavní dimorfismus: Skutečnost, že děti nelze vystavovat, používat k aportování kachen, ani zapřahat a i jejich základní výcvik je náročný a s nejistým výsledkem, je důvodem, proč samičky kynologů, kynoložky, mají jedno, maximálně dvě mláďata. Výchovou ve smečce je dán perfektní základ pro to, aby z dětí vyrostli dokonalí kynologové. Smečka zpočátku mládě kynologa bezvýhradně chrání, postupem času vychovává a vštěpuje mu základní pravidla slušného chování. Časem si mladý kynolog dokáže vybojovat v hierarchii smečky svou pozici a připravuje se tak na okamžik, kdy se stane, hned po rodičích, nejvýše postaveným jedincem. Matce - kynoložce, tak odpadá spousta práce a začíná se věnovat svému mláděti intenzivněji v okamžiku, kdy ho lze přihlásit na soutěž Junior handling, zasvěcovat ho do výcviku nebo úpravy psů. Kynoložky se výrazně odlišují od samic druhu Homo sapiens. Sejdou-li se dvě ženy moudré, proberou spolu

8.

manžela, děti a Esmeraldu, sdělí si vzájemně nové recepty z časopisu Tina a na závěr se shodnou, že ta nová blůzička paní Vopršálkové je skutečně rozkošná. Dvě kynoložky spolu dovedou klábosit rovněž zcela neúnavně celé hodiny, ale obsah jejich rozhovoru je diametrálně odlišný. Téma "manžel" zcela vynechají, o dětech se zmíní jenom potud, pokud zaznamenaly nějaký kynologický úspěch a dále hovoří výhradně o tom, jak Aris (Chanel, Brit, Simon, Ayka) dopadli na výstavě (bonitaci, závodech), proberou receptury krmiv a vzájemně se shodnou na tom, že ta fena, co si Vopršálková přivezla z Dánska určitě nestojí za ty peníze, poněvadž je strmá na zadek (má reakci na střelbu, dlouhý chlupy, krátký chlupy, nebo světlý oko). Muži - kynologové diskutují o stejných tématech jako kynoložky, zatímco muži Homo sapiens hovoří výhradně o sexu, fotbale a politické situaci. Žena kynoložka si nikdy nestěžuje, že nemá co na sebe, ale stěžuje si, že nemá co vystavovat, co cvičit nebo s čím závodit (všichni psi už mají všechny možné tituly a zkoušky, je třeba koupit nového, nebo si nechat štěně). Manžel kynoložky musí být srozuměn s tím, že když se vrátí z práce (a najde čistou náhodou manželku doma), na kuchyňském stole nestojí teplá večeře, ale pes a drahá polovička nespí v ruce vařečku, ale kartáč, nůžky nebo trimovací nůž. Jak už bylo výše uvedeno, kynoložky nesledují stupidní televizní seriály, ani nečtou slaboduché romány, ale po večerech studují odbornou kynologickou literaturu, ročenky, zpravodaje a katalogy. Znají perfektně rodokmeny a výsledky psů svých přátel, ale dělá jim potíže vzpomenout si, jakého pohlaví jsou kamarádovy děti. Vaří levně, rychle, nepřiliš chutně a málokdy. Jejich specialitou jsou chlupaté knedlíky, chlupatá sekaná a chlupatá polívka z pytlíku. Pohlavní dimorfismus je u Homo kynologicus nevýrazný, protože příslušníci obou pohlaví se stejně oblékají a chovají. Pakliže kynoložka, nebo kynolog mají za životního partnera obyčejného příslušníka druhu Homo sapiens, nastává boj, který končí často rozvodem. Jen v ojedinělých případech lze udělat z obzvlášť tvárného jedince člověka moudrého kynologa, ale stojí to spoustu času, energie a nervů a mnohem lepší je se nežádoucího partnera zbavit a oženit či provdat se za kynologa. Některé ambiciozní kynoložky si však záměrně pořízují manžely - nekynology. Důvodů je několik. Manžel - nekynolog nepředstavuje žádnou konkurenci v kruhu ani na závodech, nemá odlišný názor na výběr krycího psa (protože nemá žádný) a nezabírá si pro uspokojování svých kynologických potřeb nejnadějnější psy chovatelské stanice. Na druhou stranu s ním nelze rozumně pohovořit, neboť dysplazii považuje za plemeno a Junior handling za prodej štěňat. Když si pak kynoložka uvědomí, že takovýto manžel zabere v posteli stejně místa jako dospělý dobrman a sežere toho bezmála tolik jako sedmáct číav, nezřídka má chuť podat žádost o rozvod. Důvodem, proč to neudělá, bývá skutečnost, že potřebuje někoho, kdo by zvedal psy do vany,

9.

fungoval coby tažná síla při transportu výstavní klece a v neposlední řadě to všechno sponzoroval. Druh Homo kynologicus se dále dělí na mnoho dalších řádů, např. Homo kynologicus var. drillus (člověk - výcvikář), Homo kynologicus var. musherus, Homo kynologicus var. agiliticus, atd. Řády se dělí na čeledě, lidově zvané např. ovčáčkáři, pudlaři, chrtáři, dogaři, atd. Některé čeledě mají své podčeledě, např. chrtáři se dále dělí na vipetáře, barzojáře, atd. Jednotlivé řády, čeledě a podčeledě se od sebe v maličkostech liší (výstroj, výskyt, chování), ale výše popsané základní rysy druhu Homo kynologicus jsou zachovány. Příslušníci druhu Homo sapiens, kteří se povýšeně nazývají "normální lidé" pevně věří, že se jim podaří nejrůznějšími sankcemi a utlačováním kynology vyhubit a vytlačit na okraj společnosti. Navzdory jejich snahám nejsou kynologové ohroženým druhem. Jako jediní savci se dokáží rozmnožovat také nepohlavně, a to nákazou. K ní může dojít u kohokoliv (zejména u dětí a mládeže, a to i protikynologicky naočkované). Největší ohniska nákazy jsou na kynologických akcích. Na základě rozsáhlé etologické studie druhu Homo kynologicus zpracovala
Ing. Irena Lukešová, chovatelská stanice pudlů Cassiopia.
Autor : I. Lukešová
staženo z internetu

V srpnu 2005 proběhl historicky první rekondiční pobyt Helpes pro handicapované klienty. Poděkování od klientů i členů Helpes za pořádání rekondice patří kolegyni – Ireně Moravové.

Co o rekondici napsala paní Iveta - zrakově postižená vozičkářka z Brna a majitelka pomocnice Barušky, si můžete přečíst.

Výcvikový tábor psů, páníčků a jejich přátel

Milí helpesáci,

týden po návratu z rekreačně rekondičního pobytu, který od začátku nazývám psí tábor, jsem plná emocionálních zážitků. Šrotuji mi v hlavě ve dne a v noci ve snech. Proto mě to nutí podělit se s Vámi o toto explozi citů. Nevím, jestli se vám to podařilo během několika hodin nebo dnů, ale tento tábor měl ducha. Nemyslím si, že by to bylo jen tím, že by se sešli různě postižení lidé a přítomností pejsků, ale i pojetím organizace tábora. Troufám si říci, že většina táborníků žije v menší,

10.

či větší sociální izolaci, a proto doslova prahla po kontaktech s ostatními. Vytvořila se zde parta lidí, kteří se toužili sdružovat a ne vyhledávat samotu. Sem tam jsme si vyměnili nějaké praktické informace o našich postiženích, ale nebyla slyšet slova naříkání nebo sebelítosti. Nebyl na to čas ani nálada, i když někteří z nás museli trochu improvizovat, riskovat a v bungalovach řešit i nemší zakolísání. Já jsem se zde cítila šťastná a svobodná. Sice mám dostatek vycházek po městské dlažbě nebo městských parcích, ale tento pobyt byl něco naprosto jiného. Například mě fascinovala informace – sejdeme se na hřišti u rybníka nebo, že večer je táborák, Sanad po patnásti letech jsem byla v noci venku a měla hvězdy nad hlavou. Znáám jen noční převozy záchrankou do nemocnice. Jsem duše romantická, takže pastva pro mou duši bylo sedět ráno u rybníka a krmit labutě. Když večer u táboráku v dálce zahoukal vlak, tak to nemělo chybu. O kytaře a zpívání už vůbec nemluvě. Příště si budu ale muset více naordinovat odpočinek. Nemůžu za týden stihnout vše, co mi bylo tak dlouhou dobu odepřeno. Myslím, že všichni, kdo jsme letos na Kulichu byli, budeme chtít přijet příští rok znovu. Hlavně, aby nám to naše dovolila handicapovaná těla.

Nápady, podněty a připomínky

1. Pro větší pocit jistoty by bylo dobré zjistit kontakty na nejbližší zdravotnická zařízení, popřípadě nemocnice. Města, telefonní čísla.
2. Zjistit, zda by bylo možné jídla méně solit. Nebyla jsem sama, kdo by to uvítal.
3. Svolávací signál, postačí píšťalka.
4. Pro organizátory tábory zajistit koloběžku pro šetření sil.
5. Každý z účastníků by mohl přivést jeden recesní dárek do soutěží nebo tomboly. Stačí pytlík bonbonů, ale věřím, že každý má doma nějakou tu kýčovou zbytečnost, která mu není k ničemu, ale je mu líto ji vyhodit. Jako recesní cena by mohla být legrační. Například já mám doma tři zachovalá paví pera.
6. Velmi příjemné byly společné rozhovory Na pavlači mezi bungalovi.
7. Kladně hodnotíme vedoucí tábora a členy helpťmu.

Iveta Urbanová

Smutná zpráva

Dne 18.8.2005 tragicky zahynul manžel naší klientky Jany pan Pavel Dadák.

11.

Máte problémy se svým asistenčním psem při vstupu do prodejny, nechtějí Vás tam pustit?

Napište nám o tom. Je velmi důležité, abychom společně zjednali nápravu tam, kde nehodlají respektovat vyhlášku.

Vyhláška č.347/2002 Sb. ("O hygienických požadavcích na prodej potravin a rozsah vybavení prodejny podle sortimentu prodávaných potravin"), kde je v §10, odst.5 uvedeno: "Vstup vodícího psa doprovázejícího nevidomou osobu a asistenčního psa doprovázejícího osobu s těžkým zdravotním postižením do prodejního prostoru se povoluje. Přítomnost jiných zvířat se zakazuje."

Na závěr pár vtipů

12.

WWW.FUNPAGE.CZ

Pamatuješ, jak jsi mě nechal vykastrovat, když mi bylo šest měsíců? Teď je čas odplaty!

První číslo vychází na oslavu Super dne v Helpes i v tištěné formě, jinak bude zatím pouze v elektronické podobě. Budeme ho zasílat na požádání všem, kdo si napíší na adresu kacka@helppes.cz